

Kad nueitumėte visą kelią, jums gali prireikti pagalbos. Raskite ją žmonėse, kurie eina tuo pačiu keliu. Atpažinkite savo bendrakeleivius minioje. Mokykitės vieni iš kitų. Prisiminkite vieni kitus.

Pakilę į naują vystymosi lygmenį, jūs tapsite naujos energinės sąjungos – laisvų žmonių sąjungos – dalimi. Remkite vieni kitus, dalinkitės energija, nes laisvės kaina yra didžiulė ir kai kada nepakeliama vienam.

Naujos energinės sąjungos šviesą sustiprinkite ir savo spinduliais. Kurkite tikrai laisvą žmoniją, kurios jūs nusipelnėte.

IVADAS

Jūsų rankose knyga, nagrinėjanti problemas, vienaip ar kitaip susijusias su karma. Karma... pasirodo, tai nepaprastai opi tema. Ją be paliovos gvildena daugybė įvairių leidinių, o knygynai taip pat prikimšti literatūros apie karmą. Ir žmonės ši literatūra labai domina, kadangi jiems neduoda ramybės klausimai, kodėl mes, pavyzdžiui, būname nelaimingi, nors siekiame laimės, kodėl norisi geriau, bet išeina kaip visada ir t. t. Žmonės ieško atsakymų ir skaito knygas apie karmą. O kiek iš to naudos? Naudos, tiesą sakant, mažoka.

Kodėl tiek mažai naudos iš daugybės knygų apie karmą? Todėl, kad šiuolaikinėje tokio pobūdžio literatūroje vyrauja klaidingas požiūris į karmą. Dauguma iki šiol pasirodžiusių kūrinių apie karmą yra klaida, keista klaida, luošinanti mūsų amžininkų sielas. Maža to – klaidingos nuostatos apie karmą tampa kultūros ir mentaliteto dalimi, vadinasi, netiesiogiai veikia ir tuos, kuriuos karmos problematika nedomina. Taigi neperdedant galima teigti, jog kone visas pasaulis klaidingai suvokia karmą ir jos poveikį žmogaus gyvenimui. O kaip žinome, klaidingas suvokimas dar niekam nėra padėjęs išspręsti problemų, jis nebent gali sukurti daugybę naujų problemų.

Pagrindinė klaida yra ta, kad žmonės dėl visų savo gyvenimiškų sunkumų linkę kaltinti karma, nors iš tikrųjų didžioji dalis jų problemų nėra niekaip susijusi su karma. Visur regėdami karma – net ten, kur jos nėra – padujų – žmonės patys to nenorėdami susikuria tariamą karma. Ir be jokių objektyvių prielaidų gadinasi gyvenimą.

Tad galiausiai pradėkime gydyti ligą, kuri vadinasi karma – jei paaiškės, jog diagnozė teisinga ir gydyti iš tikrųjų būtina. Šioje knygoje jūs rasite ne tik teorinių pasvarstymų, bet ir praktinių metodų bei būdų, kurie leidžia tiek pataisyti nepageidaujamą karma, tiek ją naudoti savo tikslams. O jūs manėte, kad karma yra tai, ką reikia žūtbut išrauti su šaknimis? Beje, šitaip atrodo daugumai.

Visai akivaizdu, kad karma siejasi su praeitimi, tačiau milijonai žmonių bijo atsigręžti į praeitį. Jie vis sunkiai dūsauja: „Ak, kam kapstytis praeityje...“ Žmonės būna tokie bailūs, jog bijo net savęs. Visgi jei norime susidoroti su karminėmis negandomis bei atsikratyti klaidingo požiūrio į save ir į savo karma, privalome drąsiai pažvelgti į nepagražintą tikrovę.

Pirmoje knygos dalyje rasite gana daug teorijos. Tai būtina, jei jau nutarėme aiškintis karmos prigimtį. Juk nesuprasdami problemos atsiradimo priežasčių, jos nesugebėsime ir išspręsti. Imdamiesi spręsti problemą neišsiaiškinę jos tikrųjų ištakų (kaip daro dauguma karmos „ekspertų“), galime pakenkti sau ir kitiems. Tad jei mums brangi tiesa – o ji brangi – nusiteikime iš pradžių gilintis į teorinę ir netgi filosofinę medžiagą.

PIRMAS SKYRIUS

IŠ PRAEITIES Į DABARTĮ: KLAIDINGA KARMOS SAMPRATA

Šiame skyriuje bus daug filosofijos, tačiau ji tiesiog būtina, nes argi įmanoma rasti problemos sprendimo būdą nesuvokiant tos problemos ištakų? Žinoma, neįmanoma!

Juk nuo problemos prigimties žinojimo priklauso jos vertinimas, o klaidingas vertinimas niekam negali padėti, užtat gali labai pakenkti. Tad ieškokime Tiesos kartu.

DVASINIAI INDIJOS MOKYTOJAI IR KARMOS ATRADIMAS

Kaip atsirado pati ši sąvoka – „karma“, kokiomis aplinkybėmis ji atkeliavo į pasaulį?

Tai įvyko labai seniai, mažiausiai keturi tūkstančiai metų prieš Kristaus gimimą. Jau tada žmonėms buvo žinomas nuostabus epas, kuris vadinosi *Mahabharata*. Šis mokslinis ir filosofinis darbas bent du kartus senesnis už Senąjį Testamentą, o Naujasis Testamentas palyginti su juo yra kone šiuolaikinė literatūra.

Kas yra *Mahabharata*? Tai išties didis kūrinys, gimęs mūsų planetos dvasiniame centre – Indijoje ir Himalajuose. Šis epas yra išsami hinduizmo, sankhja mokymo ir jogos enciklopedija. Tarp kitų jogos rūšių *Mahabharatoje* minima ir pati sudėtingiausia joga – karmos joga, arba karma-joga. Todėl tik juoką kelia kai kurių karmos „eksperimentų“ tvirtinimas, jog karmos joga yra nauja joga. Maža to, visus dalykus, kuriuos tariamai atrado šiuolaikiniai karmos specialistai, iš tiesų atskleidė senovės filosofai. Tie dalykai sudėti į *Mahabharatą*, o mums svarbiausia tai, kad būtent šis epas ir tik jis gali padėti suprasti, kas iš tikrųjų yra karma.

Karma – esminė visos indiškiosios filosofijos sąvoka. Dvasiniame Indijos mokyme karmos samprata grindžiama įsitikinimu, jog žmogus, tiksliau – jo siela, Žemėje gyvena ne vieną kartą. Po mirties siela vis atgimsta naujame kūne ir pasirodo pasaulyje kaip kitas žmogus, kurio lemtis – vėl iki galo nueiti gyvenimo kelią, vėl numirti, o tada vėl sugrįžti nauju pavidalu, bet su ankstesne siela... Ir šitaip gali tęstis iki begalybės.

Toks gimimų ir mirimų ciklas vadinamas „Sansaros ratu“. Sansara – tai begalinis gyvenimo ir mirčių sukimasis, kai siela net ir po mirties negali atitrūkti nuo fizinės tikrovės ir iškeliauti į kitą būties lygmenį – nirvaną, kur palaimingai gyvena tyros sielos, išsivadavusios iš žemiškų vargų ir problemų, kur gyvena ir pats Dievas.

Taigi siela, pasmerkta amžinai sukčiai Sansaros rate, niekaip neįstengia susijungti su Dievu. Tik kelias akimirkas po žmogaus mirties siela būna susiliejęsi su nirvana, su

aukščiausia sąmone – Dievu virš Dievų, esybe be pradžios ir pabaigos. Bet tos akimirkos kaipmat ištirpsta ir siela iš aukštesniojo lygmens vėl nugarma į žemiško gyvenimo pelkę.

Kodėl tai vyksta? Dauguma mūsų amžininkų atsakys šitaip: „Nes Dievas nepriima nuodėmingos sielos.“ Būtent toks atsakymas ir yra pati baisiausia klaida, kuri tiesiog pragaištingai iškraipo karmos mokslą, išdėstyta *Mahabharatoje*. Pasitikrinkite, ar jūs nepuoselejšate panašių nuostatų apie „nuodėmingą sielą“. Kad ir kaip būtų, mes su-triuškinsime šiuos kvailus stereotipus ir perprasime tikrąją tiesą.

Pasvarstykime, kuo gi senovės indų supratimu žmogaus siela skiriasi nuo Dievo? Atsakymas jums galbūt pasirodys netikėtas: niekuo. Taip, taip, savo prigimtimi žmogaus siela NIEKUO nesiskiria nuo Dievo. Jei Dievas – tai laužo liepsna, tada žmogaus siela – vienas iš liepsnos liežuvių. Ir viena, ir kita yra ugnis! Dievo ir sielos prigimtis – ta pati. Dievas ir siela irgi yra tas pats!

Tad ar gali Dievas nepriimti to, kas yra Jo dalis – žmogaus sielos? Šito paprasčiausiai negali būti. Bet faktas yra faktas: siela, įstrigusi Sansaros rate, negali susijungti su Dievu. Kodėl? Išsiaiškinkime.

Stiklinėje išmaišykite vienodus kiekius aliejaus ir vandens ir gerokai pakratykite. Susiformuos neskaidri emulsija. Tada į ją įmeskite gabalėlį cukraus ir jį ištirpdykite. Iš pirmo žvilgsnio atrodo, jog niekas nepasikeitė. Bet jei leisite tam skysčiui nusistovėti, netrukus pastebėsite, kad emulsijos neliko nė pėdsako. Vanduo ir aliejus vėl atsiskyrė ir dabar stiklinėje sudaro du atskirus sluoksnius. O kas

atsitiko cukrui? Kaip pasikeitė vandens ir aliejaus skonis? Ar vienas ir kitas yra saldūs? Paragaukite... Vanduo iš tikrųjų tapo saldus, bet aliejus nė kiek nepasikeitė. Koks buvo, toks ir liko. Cukraus jame nėra nė kvapo.

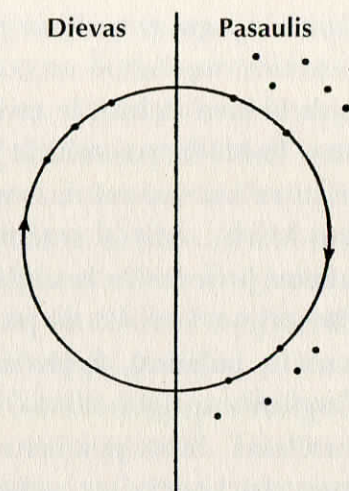
Betgi jūs gabalėlį cukraus įmetėte į emulsiją, o ne į vandenį! Tačiau cukrus kažkodėl panorėjo ištirpti tik vandenyje ir visiškai ignoravo aliejų.

O dabar įsivaizduokite, kad aliejus – tai Dievas, vanduo – žemiškasis gyvenimas, cukrus – žmogaus siela. Cukrus – žmogaus siela – dėl tam tikrų cheminių savybių yra linkęs tirpti vandenyje, o ne aliejuje. Ne aliejus (Dievas) privertė cukrų (sielą) ištirpti vandenyje (žemiškajame gyvenime). Cukrus tai padarė pats. Galima sakyti, jog toks buvo jo pasirinkimas.

Lygiai taip pat pasirenka ir žmogaus siela – „ištirpti“ žemiškame pasaulyje, o ne Dieve. Susilieti su Dievu, su nirvana žmogui neleidžia vien jo troškimai ir jausmai. Dievas neturi troškimų ir jausmų, nes Jis yra viskas.

Jei siela palieka šį mirtingą kūną puoselėdama troškimus, jausmus ir aistras, aukštesnysis pasaulis jos nepriima, tiksliau - pati siela nepasilieka tame pasaulyje, nes ją traukia į šį materialiai išreikštą pasaulį. Bet Dievas šitaip elgtis jos neverčia!

Reikalas tas, kad siela, nors ir yra Dievo dalis, gyvenama žemišką gyvenimą įgyja kitų, ne dieviškų, bet grynai žemiškų savybių. Galima sakyti, jog dieviškoji sielos prigimtis – tai jos tikroji esmė, o savybės, įgytos žemiškame gyvenime – tarsi išoriniai sluoksniai, apnašos. O šie sluoksniai yra ne kas kita kaip mūsų troškimai, žemiškieji žmogaus jausmai ir aistros. Jei palikdama mirtingą kūną siela

Pirmas pieš. Sansaros ratas: jis grąžina žmogų į gyvenimą, jei žmogaus sieloje yra pasaulio elementų – jausmų, siejančių sielą ir pasaulį.

neatitrūksta nuo žemiškųjų jausmų, troškimų ir aistrų, tada ji, traukiama šito svorio, vėl grįžta į Žemę. Ne Dievas ją atstumia, o ji pati veržiasi atgal, į įprastą žemišką gyvenimą su visais jo nesibaigiančiais „galvosūkiiais“, nuo kurių jai niekaip nepavyksta atitrūkti netgi po mirties. Ižiūrite skirtumą? Niekas sielos nebaudžia už jokiais nuodėmės. Pakartotinis gimimas iš esmės yra savanoriško pasirinkimo rezultatas ir šitaip pasirenkama žmogui dar esant gyvam. Jei siela nutars daugiau nebeatgimti, ji ras būdą atsikratyti visų žemiškųjų „naštų“ ir ramiai iškeliaus į nirvaną. O jei siela nenori atsikratyti žmogiškųjų aistrų ir troškimų, vadinasi, jai patinka tarsi voveriai suktis tame rate. Ji nuo viso to dar nepavargo, tad vis grįžta nugyventi naujo žemiškojo gyvenimo.

Reikia pridurti, kad senovės indams žemiškas gyvenimas anaipol neatrodė nei saldus, nei džiaugsmingas. Štai

tipiškas jogo ar budisto pamąstymas: „Tai, ką tu myli, bus prarasta, nes laikas negailestingas, viskas, ką pasieki, prapuls iš tavo delnų, ir tavo kūnas tave išduos, kai ateis laikas. Todėl šis pasaulis ir jo iliuzijos sukelia vien kančias ir iš jo reikia išsivaduoti netgi dešimties tūkstančių atgimimų kaina... Mirtis amžina ir bejausmė. Kitaip negu gyvenimas, ji neverčia kentėti. Ji geresnė.“ Pasak senovės indų filosofijos, žemiškasis pasaulis – tai širdgėlos, skausmo ir kančių pakalnė, beje, ne tik nelaimėliams ligoniams ir vargšams apsigimėliams, bet ir sveikiems, turtingiems gražuoliams. Šiuo požiūriu jie niekuo nesiskiria, nes iš esmės visi kenčia vienodai ir čia negelbsti jokie turtai ar, pavyzdžiui, gera šeima. O kadangi šis pasaulis iš prigimties yra blogis, senovės indų filosofai tikėjo, jog kiekvienas naujas atgimimas Žemėje irgi laikytinas blogiu, kurio reikia stengtis bet kokia kaina išvengti.

Beje, per šešis tūkstančius metų, praėjusius nuo *Mahabharatos* sukūrimo, žmogaus prigimtis šiek tiek pasikeitė (ypač įsikišus Kristui, kuris pirmasis pabandė realizuoti sielos laisvę žemiškame gyvenime ir žmogiškajame kūne). Šiais laikais mes negalime jau taip kategoriškai tvirtinti, jog žemiškas gyvenimas yra vien tik blogis ir kad žmogaus siela čia negali būti laisva ir laiminga. Jei tai būtų tiesa, tada neturėtų prasmės nei ši knyga, nei joje aptarinėjami įgūdžiai, padedantys pasiekti laisvę ir laimę būtent žemiškame gyvenime.

Tačiau tikroji karmos samprata nuo tų laikų nepakito. Taigi senovės indų filosofijos požiūriu, karma yra tai, kas žmogų prikausto prie žemiško gyvenimo ir neleidžia susiliesti su Dievu. Ir kaltininkai čia būna ne kas kita kaip

jausmai, aistros ir troškimai. Būtent jie yra tas „inkaras“, kuris žmogų neatsiejamai pririša prie Žemės paviršiaus ir neleidžia pakilti į dangaus platybes. Atkreipkite dėmesį į tai, kad šis „inkaras“ yra jausmai, aistros ir troškimai, o ne veiksmai ir poelgiai! Kitaip sakant, žmogų prie žemiško gyvenimo pririša ne veiksmai, ne poelgiai, o tik emocijiniai, jausminiai tų veiksmų ir poelgių motyvai. Patys veiksmai neturi reikšmės! Reikšmės turi tik tai, ką žmogus jaučia ir kokia emocija įkrova pasižymi jo poelgiai.

Žodis „karma“ paprastai verčiamas kaip „veiksmas“, „veiksmo rezultatas“. Bet tai nieko nepasako. Tikslesnė šio žodžio reikšmė galėtų būti tokia: veiksmas, sukuriantis priežastį dėl jo emocinės svarbos. Supratote? Veiksmas, kuris jį atliekančiam nėra emocionaliai reikšmingas – arba paprasčiau tariant, veiksmas, atliekamas be jausmų, troškimų ir aistrų – nesukuria jokios priežasties (tuo pagrįsta visa karmos joga). Vadinasi, toks veiksmas netampa priežastimi, kuri žmogų pririša prie žemiško gyvenimo ir verčia vėl atgimti. Naujo atgimimo priežastį gali sukurti tik emocijų persmelktas poelgis.

Remdamiesi šia samprata, suformuluokime tikrąjį, senovinį, pirminį žodžio „karma“ apibrėžimą:

Karma – tai emocijų sukurtas priežasčių ir pasekmių krūvis, kuris žmogų pririša prie žemiško gyvenimo ir jam trukdo išvengti kito atgimimo.

O dabar išsiaiškinkime, kokie yra tie jausmai, aistros ir troškimai, sukuriantys karmą. Bet kokie!!! Jūs tikriausiai įpratote manyti, kad karmą kuria tik neigiamos emo-